

Vanhustyön ytimessä

Tein itselleni nettisivut, joilla minun on tarkoitus kertoa ammatistani ja osaamisestani sekä pähkäillä lukijoiden kanssa blogin kautta ikääntymistä ja vanhuspalveluiden laatua. Pyysin miestä katsomaan luomustani, sen ulkoasua ja ennen kaikkea sen sisältöä. Mieheni arvosteluun voi nimittäin luottaa. Siis siihen, että jotain arvosteltavaa löytyy taatusti.

Mies rykäisee: ”Öhöm.. Aika henkilökohtaista tekstiä.. Tarvitaanko ammatillisilla sivuilla noin intiimejä tarinoita?” Kyllä, vastaan määrätietoisesti, ehdottomasti tarvitaan. Sillä ne ovat Minun Sivuni ja näyttävät Minulta. Ne ovat vanhustyötä sydämellä tekevän geronomin sivut, eikä mitään ihmistyötä voi tehdä ilman jonkinasteista henkilökohtaista suhdetta asiakkaaseen. Espanjassa tämä ymmärretään paremmin. Ammatillisuus työssä ei tarkoita sitä, etteikö pitkäaikainen asiakkaani tietäisi lasteni nimiä tai suhdettani musiikkiin, vaikken hänen kanssaan syvimpiä tunteitani jakaisikaan.

Ihmistyössä persoona on työntekijän tärkein työväline. Geronomina ja hoitajana minä sinut kohtaan eikä koulutukseni. Vaikka se minä pitää kyllä sisällään senkin puolen. Persoonani sisältää myös arvoja, asenteita ja motiiveja, työntekijän kompetensseista tärkeimpiä ja vaikeimmin muutettavia. Asiakassuhteeseen kannan koko historiani, ihan samoin kuin vastapuolenikin. Mutta minä ammattilaisena olen tietoinen siitä ja sen vaikutuksista.

Vanhustyössä kohtaamisen laatu on se, joka jää mieleen, ei niinkään tekninen osaaminen. Parhaimmillaan inhimillinen lämpö ja läsnäolon taito yhdistyvät asiantuntevaan tekemiseen. Auton korjauksessa keskustelun sävyllä ei ole niin väliä. Ihmisten kanssa onkin sitten vähän toinen juttu.

Heidi Oilimo